

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 101. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094573232/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

lutter ærgrebe gi mig til at gå igen og plåge dem med endnu flere forsikringer.

Men jeg kan gifte mig, er der noen, der sier. Måske det, der er uundersøisk i mig, vil komme oven for vandet hos mine børn. Jeg, som er revneferdig af ideer, som måske kunde ha sat en af de største digterrekorder, men som af en rent tilfeldig grund ikke er i stand til det, jeg skulde i al beskedenhed stige ned til at frembringe børn! Jeg, som begærer at være et sjeni, skulde slå mig til tåls med udsigten til at blive far til et sjeni! Nej, det skal ikke ske, jeg tar alting med mig i graven, min uskabte poesi og mine uskabte efterkommere.

Men da jeg så op, bemærkede jeg, at det var den kvinde, skæbnen hade bestemt til mig, som jeg for anden gang hade mødt.

Du kommer til at gå igen, sa jeg. Kærlighed er lykke nummer to, og jeg har, som du jo hører, ikke fundet nummer een endnu. Du blir nødt til at vente, til jeg har sikret mig den; ti folk som jeg tør ikke vende om på vigtige sager og la det sidste komme først.

Hun gik. Tredje gang! sa hun, det var det hele.

Da jeg kom udenfor, fros jeg sådan om fødderne, at jeg måtte gå ind i en butik og købe mig et par strømper.

Vi har dem med og uden bægge, forklarede butiksjomfruen, og med særlig plads til knyster og ligtorne og til smudslag eller ømke, indtil en halv tomme.

Disse her er gode, sa jeg, men det er forfærdeligt, så de trykker.

Nu skal jeg hente Dem et skohorn, lovede hun, og lidt efter kom hun igen med en støvleknægt.

Der er ikke meget ved at leve, ytrede jeg.

Nej, jeg er som et fad grod på allår vej; enhver kommer hen og tar sig en mundfuld, hvorefter han skyndsomst går sin vej igen.

Og jeg! jeg står og ser dem forlade mig allesammen, mens jeg tæller på fingrene sigende: Osse du min søn, Brutus, osse du min –

Og så videre, sa hun. Vi omfavnede hinanden, og derpå gik jeg ud på gaden og holdt en tale.